

FØDSELSDAGSSANG TIL EDMUND.

At leve er at drømme om - og gå i ren idyl
i duft af dybt, dybt røde roser.
Dog duggens dråber hører til
som tårer i det store spil.

Men selv om regnen styrter ned, og alt er gråt og vådt,
så kommer sol og lys tilbage.
Af duggen husker du kun glans,
som faldt for solens stråledans.

At leve er at kæmpe hårdt for ret og gode kår,
skønt udvej ikke let er til at finde.
Men lyner ord som skarpe sværd,
man føler rigtigt, kampens store værd.

To stemmer taler altid til noget i dit sind.
Én kommer fra de høje bjerge:
Du kæmped' der mod tyranni
og sloges for at blive fri!

Den anden er fra havets bølge, vuggesang om fred,
skønt havet godt kan tænder vise.
Med freden er det så som så.
Det helt stille vand kan ikke bestå.

De vrede ord kan rulle, tordne fra en blygrå sky
som havets brøl, der runger ind mod kysten.
De svinder let for et kærligt smil
og hav og liv får sin vante stil.

Alle har vi lidt godt at give -
et venligt ord kan altid det blive,
og takken kommer også tilbage,
som fuglesang takker for gode dage.

Men huske vi må, at hver eneste én er bare sig selv,
og manglende lighed er faktisk et held.
DET SKØNNESTE SKØNNE ER TRODS ALT VÆRE NÆR
FOR TO, SOM HINANDEN HAR MEGET KÆR.

LAD ALLE HIMLENS STJERNER LYSE PÅ DIN VEJ!
DET ØNSKER JEG FOR DIG!
MIG.